

SLAVOMIR GVOZDENOVIĆ

TESTOASA COBOARĂ LA DUNĂRE

încet fără zgomot
ca și cum ar avea la picioare lumea întregă
între o rădăcină și un bob
între fluierile de salcie
și ochii mamei
aici mai zăbovește puțin
apoi
continuă
ca prin visul meu și al tău

există ceva în această grabă a ei
în mișcarea aprigă
în deplasarea ei chibzuită
în această metafizică a liniștii

din toate există câte puțin
soare
timp
speranță iluzie

și eu și tu
ne regăsim în această deplasare a lumii

în strămutarea în spinare a vetrei
și-a Patriarhului
și-a lui Dositei

ZĂPEZI PESTE ITHACA

zăpezile au căzut ca o sabie
peste oraș peste copaci peste aripi
tu le stângeai neobosită la piept
prin librării inima ta încălzea guri de aur
în teatru vânturile ți-au simțit jarul cuvintelor
de genunchi stă rezemată-o biserică
în parc ai dat ocol trandafirului
ai pecetluit cu umărul o poveste de dragoste
cu îngerii nepricepuți
umbra lui Diogene se-ncălzea la tine în palmă
le-ai dat din căciulă din mână
aheului furnicii istoriei
ai pășit în cărți cu o iarnă asemenea
pe când eu treceam pe strada Goethe
necunoscut singur
cu mâinile goale îi întindeam sarea Carthaginei
am țâșnit la tine-n ierbar
invocând ploi de lapte
în zadar te smulgeam din vis din cenuși

ai străfulgerat din zăpezi ca o sabie
am închis ochii

SUNT UN CORB POSTMODERNIST

intru într-un oraș inexistent
caut cu-ndărătnicie în mine eu
urâtul și răpănosul
ceea ce nu există
mă așez lângă tramvai lângă piciorul zmeului
visez înălțarea
umbra ei mi se arată ca un avertisment

într-un răsărit de cenușă
din piatră și smoală
înalt o oglindă imposibilă
te-am iubit dar nesăbuința nu se vede rușinat
mă înscriu în partidul celor inexistenți

gândul meu păcătos apare într-o limbă care se
stinge
eu corbul postmodernistîntâmpin rîndunica
o îmbrac în public
ploile de primăvară vor fi rouă
pentru ochii acesteia
o ultimă însemnare pe luciul de apă

POEȚII BALENE SINUCIGAȘE

în locul zgârie-norilor
în locul unor meșteri și ucenici îndrăgostiți
vă repet cu insistență naiv
la început de vers: astăzi (și mai de demult)
poeții nu mai
plutesc
cu capul în nori
storc o otravă metafizică
din rădăcini
din spinări putrede aceste balene sinucigașe
cu mistriile zdrobite cu sufletele golite
deschid umbrele precauți
peste mediterane peste mizeria din canale
condamnați la tristețe și bunătate
în genunchi
în fața păpușilor neocrotite a supraveghetoarelor
a Penelopelor

cu cerneală precum cu niște inele de aur
întăresc linia Maginot

cea din urmă

FĂRĂ TITLU

Am întâlnit oameni acoperiți
cu pământ negru
greu și pustiu sub povara iernii
cum poartă-n spinare
copacii în muguri

Traduceri de: LUCIAN ALEXIU